

Sygnatura akt VI Ka 219/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 kwietnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

sprawy **M. S.** ur. (...) w K.

syna Z. i D.

oskarżonego z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 226§1 kk, art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 grudnia 2015 r. sygnatura akt III K 665/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. Z. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 219/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 665/14 Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. uznał oskarżonych M. S. i A. S. za winnych tego, że w okresie od 15 do 17 marca 2011 r. na stacji PKP G. S., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przecięciu kraty i rozbiciu szyby w oknie, dostali się do wnętrza pomieszczenia warsztatowego, skąd zabrali w celu przywłaszczenia miernik kleszczowy cegowy, miernik,

osprzęt (2 kable zasilacz), miernik, uziemiacz przenośny 3 fazowy, wiertarkę udarową, wiertarkę elektryczną do metalu, omomierz, induktor, 2 sztuki akumulatorów, automat amortyzujący przeciwupadkowy, 2 sztuki linek z amortyzatorem, zestaw do gwintowania, telefon marki N., 2 sztuki radiotelefonów, drabinę aluminiową, trzewiki męskie ocieplane, urządzenie samozaciskowe przesuwne USM-1, przęsło dolne, 3 sztuki przęseł środkowych, przęsło górne, podest, element drabiny, bloczek transportowy, 2 sztuki anten (...) (...) do radiotelefonów o łącznej wartości 7.780,24 złotych na szkodę (...) S.A. Zakład (...) w G. oraz telefon komórkowy marki N. na szkodę A. M., przy czym M. S. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 31 maja 2005 r., sygn. akt III K 806/04 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem w okresie od 8 marca 2006 r. do 27 stycznia 2008 r., a A. S. będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 kwietnia 2008 r., sygn. akt III K 537/07 za podobne przestępstwa umyślne z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w części w ramach kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt IX K 1191/12 w okresie od 1 kwietnia 2009 r. do 4 lutego 2010 r. i od 14 maja 2011 r. do 8 sierpnia 2011 r., czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk skazał M. S. na karę 2 lat pozbawienia wolności, natomiast A. S. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że w dniu 31 października 2011 r. w G. przy ul. (...) w zaparkowanym samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) dokonał ingerencji n/n narzędziem w wkładkę zamka drzwi kierowcy, a następnie dokonał wybitcia szyby w tych drzwiach z zamiarem zaboru znajdujących się wewnątrz pozostawionych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na szkodę D. S., z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, którego to czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1 wyroku, czym wyczerpał znamiona występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że w dniu 31 października 2011 r. w G. przy ul. (...) znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji st. post. M. W. i sierż. K. H. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, to jest czynu z art. 226 § 1 kk i za to na mocy art. 226 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że w 22 października 2012 r. w G. przy ul. (...) uderzając nożem kuchennym E. J., spowodował u niego obrażenia w postaci rany ciętej okolicy podstawy kciuka prawego z uszkodzeniem odwodziela i prostownika długiego kciuka oraz rany ciętej okolicy kolana lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego E. J. na okres powyżej 7 dni., którego to dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1 wyroku, czym wyczerpał znamiona występku z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 157 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączy oskarżonemu M. S. wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności, orzekając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

6. na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu M. S. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 31 października, 1 i 2 listopada 2011 r. oraz w dniach 22 i 23 października 2012 r., uznając, że jeden dzień zatrzymania równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec obu oskarżonych M. S. i A. S. solidarnie obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Spółka Akcyjna z/s w W. kwoty 7.780,24 złotych;

8. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. S. Z. kwotę 1.056) złotych + 23% podatku VAT, czyli łącznie 1.298,88 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu na rzecz oskarżonego M. S.;

9. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obu oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego M. S., który zaskarżył orzeczenie w odniesieniu do jego punktów I, II, III, V i VII, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego w tej sprawie orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w wyniku tego uznanie za wiarygodne jedynie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, natomiast całkowite pominięcie dowodów świadczących na jego korzyść, a w konsekwencji.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. W. w dniu 13 lipca 2014 roku prowadził pojazd mechaniczny w K. na Alei (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości pomimo, iż wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków.(sic!)

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w punktach I, II i III aktu oskarżenia czynów;
- zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację obrońcy uznać należało za bezzasadną.

Twierdzenie o dokonaniu przez sąd meriti dowolnej oceny wiarygodności przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, która ma być źródłem błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący opiera na tezie, że przyznanie się współoskarżonego A. S. do popełnienia przestępstwa, które zgodnie z przedstawionym mu zarzutem dokonane miało zostać wspólnie i w porozumieniu z M. S., nie może być uznane za dowód potwierdzający udział w przestępstwie M. S. w sytuacji, gdy A. S. jedynie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Problem jednak w tym, że ograniczenie się przez współoskarżonego A. S. jedynie do przyznania się do popełnienia przestępstwa, które zgodnie z jego opisem zawartym w postanowieniu o przedstawieniu zarzutu dokonane miało być wspólnie i w porozumieniu z M. S. potwierdza w sposób względnie jednoznaczny wymowę pozostałych dowodów wskazujących na zaangażowanie oskarżonego M. S. w kradzież z włamaniem dokonaną na szkodę (...) S.A. Zakładu (...) w G.. Dowodami, które oprócz wyjaśnień A. S. wskazują na sprawstwo oskarżonego, są przede wszystkim wyniki przeszukania pomieszczeń mieszkania oskarżonego, w czasie którego znaleziono telefonu komórkowy N. (...) o numerze (...) będący własnością (...), na co wskazuje jednoznacznie faktura z 31 stycznia 2005 roku (karta 44). W świetle tych dowodów postawa A. S., który jednoznacznie potwierdził swój udział w przestępstwie, polegająca na braku jakiegokolwiek próby zanegowania w postępowaniu przygotowawczym twierdzeń organów ścigania zawartych w przedstawionym mu zarzucie dotyczących współudziału w przestępstwie M. S., nie mogła być, jak chce obrońca, zignorowana i uznana za bezwartościową dla potrzeb oceny udziału oskarżonego w przestępstwie popełnionym na szkodę (...). Oczywiście wydaje się oczekiwanie, iż w sytuacji gdyby w istocie M. S. nie uczestniczył wspólnie z A. S. w kradzieży z włamaniem, należałoby się spodziewać od A. S. zaprzeczenia tej okoliczności. Tym samym nie sposób zaaprobować tezy skarżącego, aby we wskazanym zakresie sąd meriti w swoim wnioskowaniu popadł w jakąkolwiek sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego bądź też regułami rozumowania.

Oczywista wydaje się również bezpodstawność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu przestępstwa kradzieży z włamaniem do samochodu V. (...) o nr rej. (...) w dniu 31 października 2011 roku. Dowodem, który jednoznacznie wskazuje na sprawstwo oskarżonego, są zeznania świadka M. P., który od początku do końca obserwował zachowanie oskarżonego M. S., w szczególności wybicie przez niego szyby w samochodzie. Świadek, funkcjonariusz P., które całe zdarzenie zaobserwował wracając do domu po skończonej służbie, nie miał przecież jakichkolwiek racjonalnych powodów, aby fałszywie obciążyć oskarżonego swoją relacją. Powodów takich, jak też innych okoliczności, które wskazywać miałyby na brak wiarygodności zeznań M. P., nie wskazuje nawet apelujący. Mimo to zdaniem obrońcy z jednoznaczną i logiczną relacją świadka mają skutecznie konkurować wyjaśnienia oskarżonego, który miał jedynie spojrzeć w kierunku samochodu z wybitą szybą a na widok innego samochodu, który podjechał na miejsce zdarzenia, oraz wysiadającego z niego mężczyzny podjął ucieczkę, nie chcąc być posądzonym o wybicie szyby. Trudno w istocie polemizować z tego typu argumentacją jednoznacznie sprzeczną z logiką i zasadami doświadczenia życiowego, które uczą, że osoba niewinna nie podejmuje ucieczki z miejsca zdarzenia wyłącznie z tego powodu, że obawia się posądzenia o niepopelnione przestępstwo.

Apelujący ma również trudności z uznaniem za wiarygodne zeznań świadków K. H. oraz M. W. świadczących o tym, że oskarżony M. S. wykrzykiwał w ich stronę wulgarne i obraźliwe słowa. I w tym wypadku skarżący nie próbuje nawet naprowadzić na zignorowane przez sąd meriti okoliczności, które mogłyby świadczyć o nierzetelności zeznań świadków. Podniesiona przez skarżącego okoliczność, iż skierowane przez oskarżonego pod adresem policjantów wulgarne słowa były słyszane przez osoby postronne, sama przez się nie wskazuje przecież na to, że zaniechanie przez świadków ustalenia w celach dowodowych tożsamości osób postronnych świadczyć mogło o chęci zatajania rzeczywistego przebiegu zdarzenia. Co istotne świadkowie K. H. i M. W. w związku z zatrzymaniem agresywnie zachowującego się oskarżonego musieli podjąć stosowne działania i trudno było oczekiwać od nich, aby równocześnie prowadzili działania w celu ustalenia tożsamości osób postronnych. W fakcie, że oskarżony S., jak wyjaśnił, był wówczas pod wpływem alkoholu, skarżący upatruje przeszkód dla uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, który nawet nie starał się zaprzeczyć stawianemu zarzutowi w zakresie czynu z art. 226 § 1 k.k. Wskazać jednak należy, że upośledzenie motoryczne, jak i intelektualne oskarżonego wynikające z faktu spożycia alkoholu, nie było tak znaczne w chwili zdarzenia, o czym świadczy jego zachowanie związane z działaniami w celu dokonania kradzieży z włamaniem do samochodu, jak też skutecznie podjęta ucieczka przed M. P.. Nie jest również tak, jak wywodzi obrońca, iż zeznania funkcjonariuszy Policji zostały uznane za wiarygodne jedynie z racji pełnionego przez nich zawodu. Na wiarygodność relacji wskazuje przecież ich wzajemna zbieżność, konsekwencja i logika. Nie sposób również w tym przypadku dopatrzeć się istnienia nawet potencjalnych i racjonalnych motywów, dla których świadkowie mieliby próbować fałszywie obciążyć oskarżonego niepopelnionym przez niego przestępstwem, zwłaszcza że zatrzymanie oskarżonego nastąpiło w związku z podejrzeniem popełnienia przez niego innego niż znieważenie policjantów czynu, tj. kradzieży z włamaniem.

Mając na uwadze powyższe wywody, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw dla podzielenia poglądu skarżącego w kwestii uchybień, których dopuścić miał się sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok. Na pełną akceptację zasługują nie tylko kwestionwane w apelacji ustalenia faktyczne, ale również kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu przestępstw.

Również kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa nie rażą swoją dolegliwością, gdy uwzględnić stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak też dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego działającego w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Kary te dają szansę na skuteczne zapobiegnięcie popełnianiu kolejnych przestępstw przez oskarżonego, jak też na właściwe oddziaływanie w zakresie prewencji ogólnej. Żadnych zastrzeżeń nie może również budzić zastosowanie na mocy art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego M. S. przez sąd meriti środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia pokrzywdzonej (...) S.A. szkody wyrządzonej przestępstwem.

Także wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej uwzględnia we właściwym stopniu cele zapobiegawcze kary, która wobec sprawcy wcześniej karanego i znającego dolegliwości kary pozbawienia wolności musi być odpowiednio surowa, aby mogła wzbudzić niechęć przed popełnianiem kolejnych przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie wyżej omówione okoliczności, jak też nie znajdując także niepodniesionych w apelacji uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Z uwagi na perspektywę odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności ograniczającą w sposób istotny możliwości finansowe M. S., Sąd Odwoławczy zwolnił go z obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem drugiej instancji, uznając, że pokrycie tych kosztów przez oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.